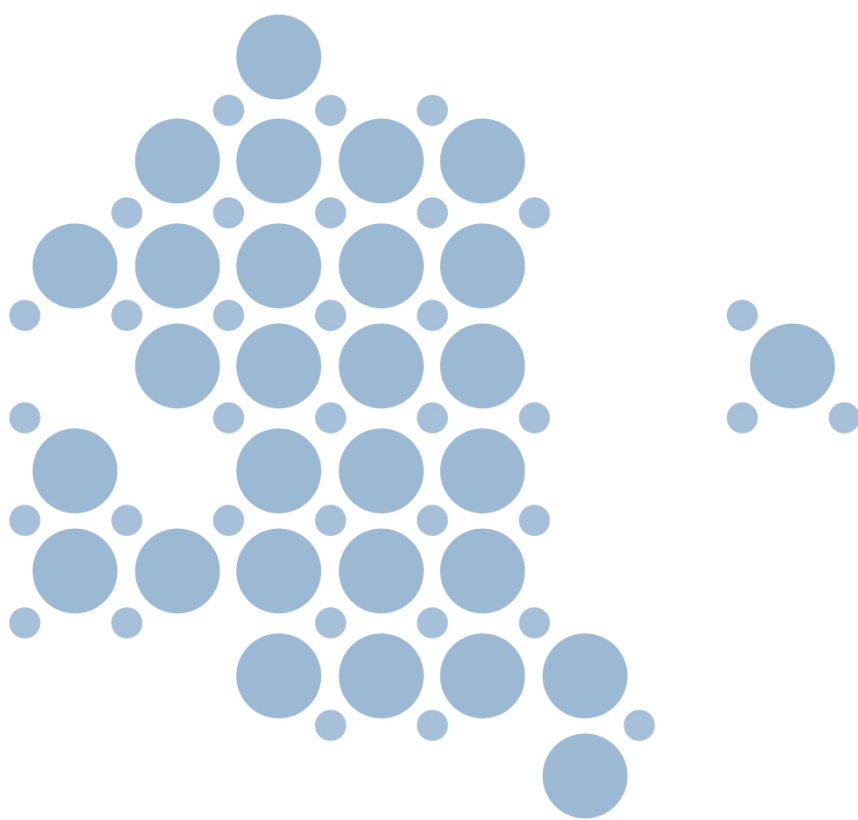

Udgiftsudviklingen på det specialiserede socialområde

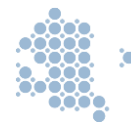
KKR Hovedstaden

Februar 2019

INDHOLD

1. Indledning.....	3
1.1 Udviklingen i de kommunale udgifter på det specialiserede socialområde	3
1.2 Udvikling i de kommunale udgifter på voksenområdet	6
1.2.1 Ballerup Benchmark	10
1.3 Udvikling i de kommunale udgifter på børne- og ungeområdet.....	10

1. INDLEDNING

Der er udarbejdet en analyse af udviklingen i de samlede kommunale udgifter på det specialiserede socialområde. Analysen tager udgangspunkt i KL's opgørelse af udviklingen i kommunernes regnskaber på det specialiserede socialområde og data er hentet ved KL i oktober 2018.

Tidligere år har kommunerne i hovedstadsregionen samlet set reduceret priserne i de takstbelagte tilbud på det specialiserede socialområde og specialundervisning. Sideløbende med de reducerede priser kan der konstateres en stigning i de samlede kommunale udgifter på det specialiserede socialområde.¹ Det har givet anledning til en analyse af sammenhængen mellem udviklingen i de samlede kommunale udgifter på det specialiserede socialområde og pris- og udgiftsudviklingen på det takstbelagte område. Dette er første del af denne analyse – analysen af det takstbelagte område for 2019 følger i foråret 2019.

Analysen af den samlede udgiftsudvikling er baseret på regnskabstal for foregående år. Denne analyse behandler dermed regnskabstal fra 2013 til 2017. Det er besluttet at opdele de to analyser, som tidligere har været samlet, da det ikke er muligt at sammenligne de samme perioder, da kommende takstanalyse dækker over perioden 2014 til 2019 og virkningen af de sidste års takstreduktioner dermed ikke er slået igennem endnu i nærværende analyse af kommunernes udgifter til det specialiserede socialområde.

Analysen af udgiftsudviklingen dækker over kommunernes udgifter til det specialiserede socialområde, mens takstanalysen gennemgår udviklingen i takstreduktioner/-stigninger over de seneste år. I taksanalysen indgår udelukkende tilbud, hvor der pågår salg af pladser mellem kommunerne. Der er tidligere gennemført en selvstændig analyse af udviklingen i kommunernes udgifter til private botilbud på det specialiserede voksenområde efter Servicelovens §§ 107 og 108, som viste, at udgifterne i hovedstadsregionen var steget med 24 procent fra 2013 til 2015.

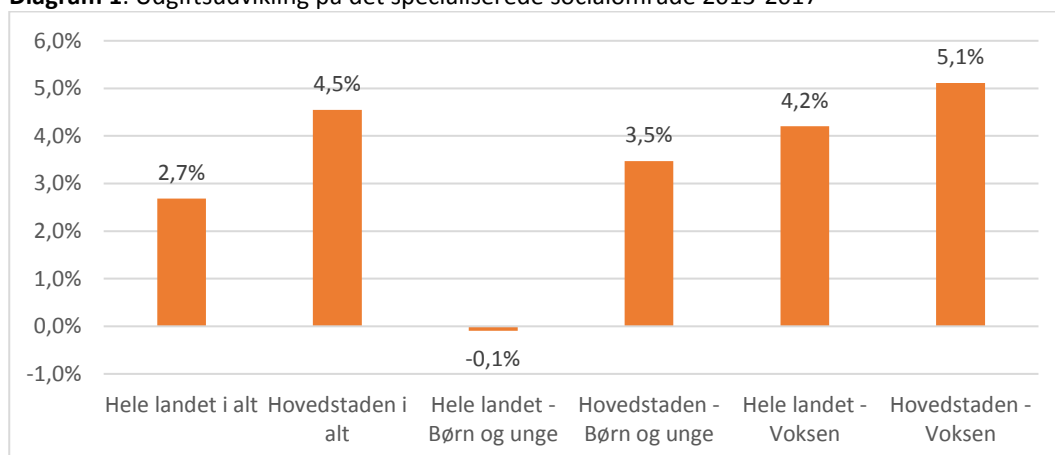
Analysen af udgiftsudviklingen opgør kommunernes samlede udgifter til dagtilbud, botilbud, krisecentre og herberger, misbrugstilbud, socialpædagogisk støtte, BPA og øvrigt.² Her indgår udgifter til køb hos både offentlige og private leverandører. Udgiftsudviklingen opgøres på baggrund af regnskabsresultaterne for de foregående år. I regnskabet medtages dermed alle udgifter inden for paragrafferne, herunder udgifter til tillægstakster, som ikke indgår i de budgetterede takster, som takstanalysen udarbejdes på baggrund af. Der udarbejdes en samlet afdækning af tillægstaksterne i 2017 og 2018 på børne-/unge- og voksenområdet i foråret 2019.

1.1 UDVIKLINGEN I DE KOMMUNALE UDGIFTER PÅ DET SPECIALISEREDE SOCIALOMRÅDE

Analysen viser, at de kommunale udgifter på det specialiserede socialområde i hovedstadsregionen er steget med 4,5 procent i perioden 2013 til 2017, jf. diagram 1. På landsplan er stigningen 2,7 procent. Diagram 1 viser desuden, at udgifterne på både det specialiserede børne- og ungeområde og voksenområde er steget mere i hovedstadsregionen end i landet som helhed. Udgifterne til det specialiserede børne- og ungeområde er i hovedstadsregionen steget med 3,5 procent, mens der er set en reduktion på 0,1 procent på landsplan. Udgifterne til det specialiserede voksenområde er steget med 5,1 procent i hovedstadsregionen mod 4,2 procent på landsplan.

¹ Analyse af prisudvikling i takstbelagte tilbud på det specialiserede socialområde og specialundervisning 2014-2018.

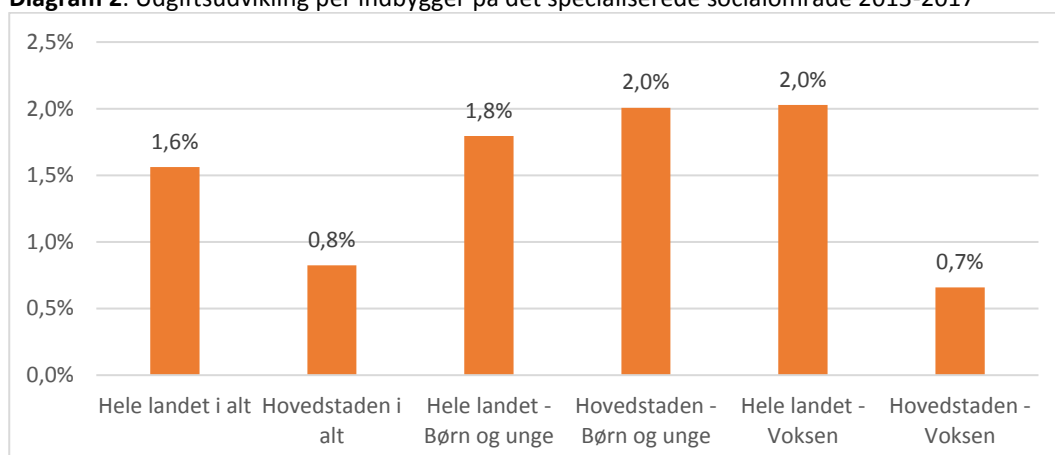
² Øvrige dækker over: Serviceloven §§ 45, 84 97-99, 102, hjælpemidler og rådgivning. De resterende paragraffer i analysen er Servicelovens §§ 85, 95, 96, 101, 103, 104, 107, 108, 109, 110 og Sundhedslovens §§ 141 og 142.

Diagram 1: Udgiftsudvikling på det specialiserede socialområde 2013-2017

Kilde: KL's opgørelse af udviklingen i de kommunale regnskaber på det specialiserede socialområde 2017 (snæver definition).

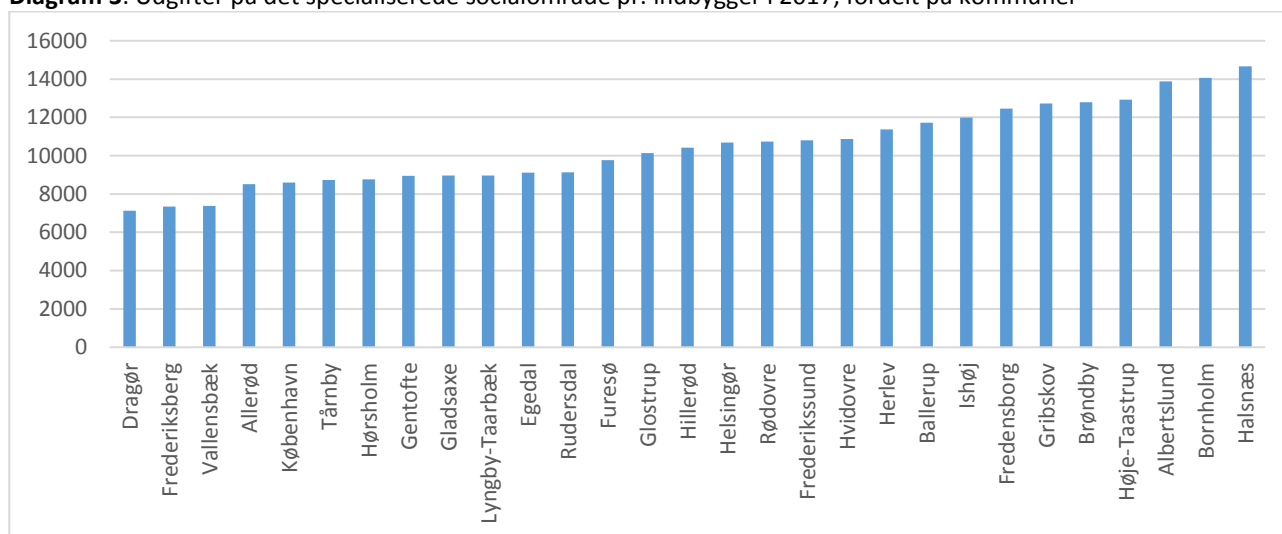
Hvis man tager højde for befolkningsudviklingen i henholdsvis hovedstadsregionen og landet som helhed og opgør udgiftsudviklingen per indbygger, tegner der sig dog et helt andet billede af udgiftsudviklingen. Som det fremgår af diagram 2, er stigningen i udgifter til det specialiserede socialområde per indbygger lavere i hovedstadsregionen end i hele landet.

Diagram 2 viser, at hvis man tager højde for befolkningsudviklingen er den samlede udgiftsudvikling for landet som helhed 1,6 procent, mens den samlet i hovedstadsregionen er 0,8 procent. På børne- og ungeområdet er udgiftsstigningen højest i hovedstadsregionen (2,0 procent), mens udgiftsstigningen på børne- ungeområdet er 1,8 procent i landet som helhed. På det specialiserede voksenområde er stigningen i landet som helhed 2,0 procent, mens den i hovedstadsregionen er 0,7.

Diagram 2: Udgiftsudvikling per indbygger på det specialiserede socialområde 2013-2017

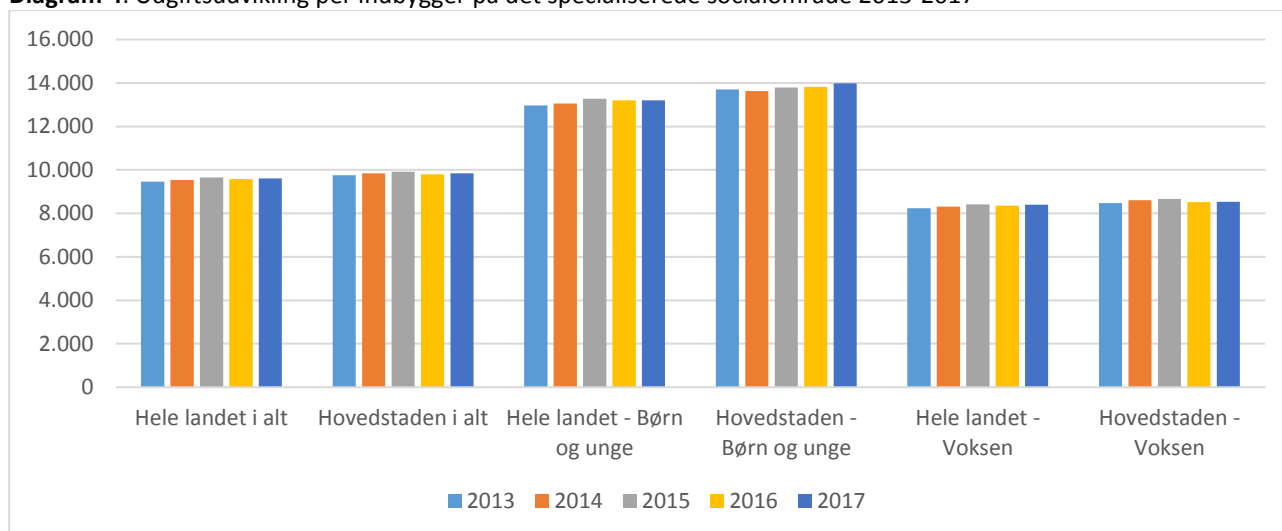
Kilde: KL's opgørelse af udviklingen i de kommunale regnskaber på det specialiserede socialområde 2017 (snæver definition) samt Statistikbanken. Note: Per indbygger er opgjøret som børn og unge (0-17 år), voksen (18-64 år) og i alt (0-64 år).

Diagram 3 viser udgifter til det specialiserede socialområde pr. indbygger i 2017 fordelt på kommunerne i hovedstadsregionen. Her ses det at udgifterne varierer fra ca. kr.7.000 pr. indbygger til over kr.14.000 pr. indbygger

Diagram 3: Udgifter på det specialiserede socialområde pr. indbygger i 2017, fordelt på kommuner

Kilde: KL's opgørelse af udviklingen i de kommunale regnskaber på det specialiserede socialområde 2017 (snæver definition).

Jf. diagram 4 har hovedstadsregionen fortsat højere udgifter per indbygger end i landet som helhed på både det specialiserede børne- og ungeområde og voksenområde. I 2017 er den samlede udgift til det specialiserede socialområde per indbygger i hovedstadsregionens kommuner 2,5 procent højere end i landet som helhed. På det specialiserede børne- og ungeområde er kommunernes udgifter pr. indbygger 6,0 procent højere i hovedstadsregionen end i landet som helhed og på det specialiserede voksenområde er udgiften 1,5 procent højere i hovedstadsregionen.

Diagram 4: Udgiftsudvikling per indbygger på det specialiserede socialområde 2013-2017

Kilde: KL's opgørelse af udviklingen i de kommunale regnskaber på det specialiserede socialområde 2017 (snæver definition) samt Statistikbanken. Note: Per indbygger er opgjort som børn og unge (0-17 år), voksen (18-64 år) og i alt (0-64 år).

I hovedstadsregionen udgør det specialiserede voksenområde i 2017 små 9.700 mio.kr. i 2018-priser, mens det specialiserede børne- og ungeområde udgør ca. 5.000 mio.kr. i 2018-priser.

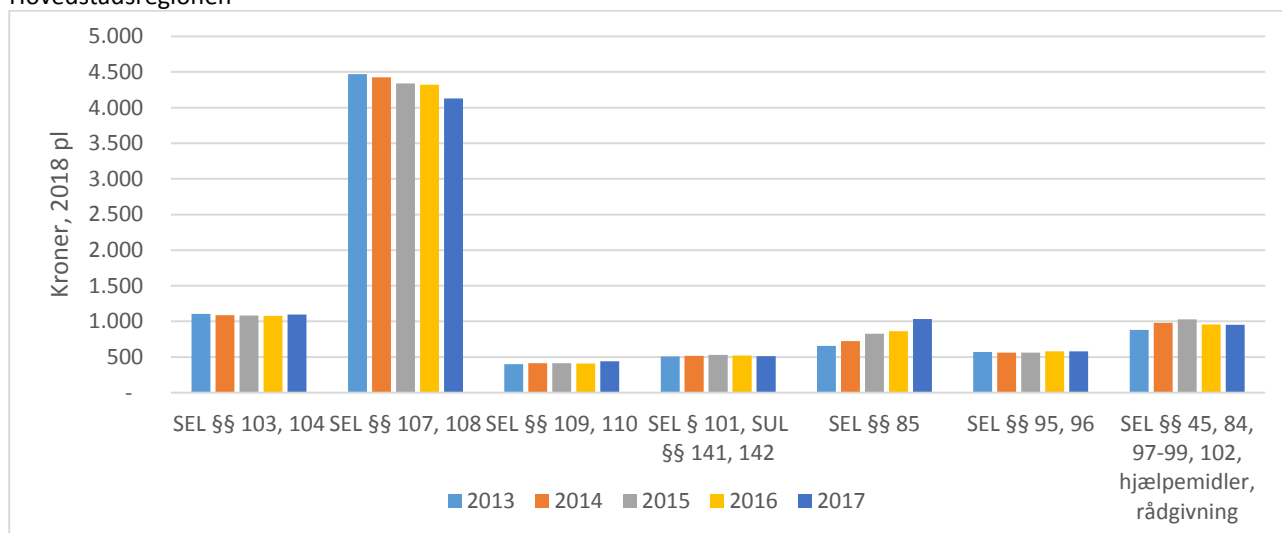
I de følgende afsnit foretages der en mere detaljeret analyse af udgiftsudviklingen på henholdsvis det specialiserede børne- og ungeområde og voksenområde med det formål at afdække, hvilke faktorer, ud over prisudviklingen i de takstbelagte tilbud, der kan have indflydelse på udgiftsudviklingen i hovedstadsregionen.

1.2 UDVIKLING I DE KOMMUNALE UDGIFTER PÅ VOKSENOMRÅDET

For at belyse de stigende kommunale udgifter på det specialiserede voksenområde yderligere er udviklingen i de kommunale udgifter per indbygger nedbrudt på paragrafområder på det specialiserede voksenområde inden for KL's afgrænsning. Aldersgruppen er 18-64 år.³

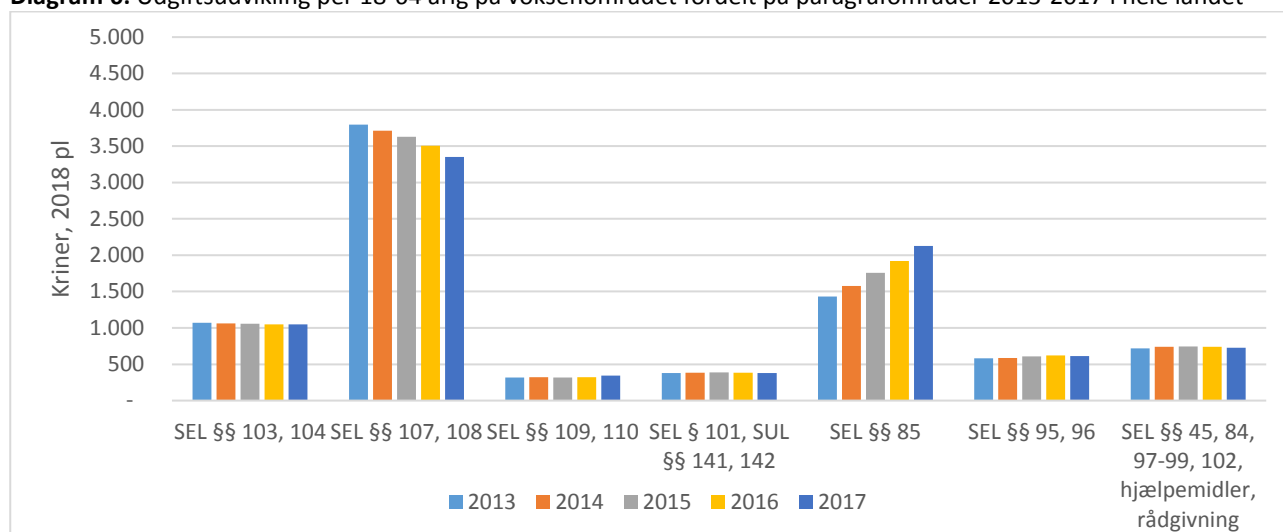
I diagram 5 og 6 opgøres udviklingen i de kommunale udgifter per indbygger i alderen 18-64 år i henholdsvis hovedstadsregionen og landet som helhed fordelt på syv paragrafområder. Områderne er oplistet i tabel 1. På nær områderne *Borgerstyret personlig assistance* og *Øvrig* er alle områderne omfattet af det takstbelagte område.

Diagram 5: Udgiftsudvikling per 18-64 årig på voksenområdet fordelt på paragrafområder 2013-2017 i Hovedstadsregionen

Kilde: Danmarks Statistik REGK53, FOLK1 samt egne beregninger. Note: Nettodriftsudgifter i alt per indbygger i alderen 18-64 år.

³ Aldersgruppen 18-64 anvendes typisk i opgørelse pr. borger på det specialiserede voksenområde. Bl.a. KL og ECOnøgletal fra VIVE udgives i dette aldersinterval. Derfor beregnes udgifter til det specialiserede voksenområde på målgruppen 18-64 årige.

Diagram 6: Udgiftsudvikling per 18-64 årig på voksenområdet fordelt på paragrafområder 2013-2017 i hele landet

Kilde: Danmarks Statistik REGK53, FOLK1 samt egne beregninger. Note: Nettodriftsudgifter i alt per indbygger i alderen 18-64 år.

Table 1: Voksenområdet, 2017-udgifter pr. indbygger, kr., pl 2018

Ydelsestyper	Paragraffer	Udgift pr. indbygger (hovedstaden)	Udgift pr. indbygger (hele landet)
1. Midlertidige og længerevarende botilbud	SEL §§ 107, 108	4.127	3.351
2. Beskyttet beskæftigelse samt aktivitets- og samværstilbud (dagtilbud)	SEL §§ 103-104	1.094	1.048
3. Socialpædagogisk støtte	SEL §§ 85	1.035	2.128
4. Misbrugsbehandlingstilbud	SEL § 101 og SUL §§ 141 og 142	511	379
5. Borgerstyret personlig assistance (BPA)	SEL §§ 95, 96	579	612
6. Herberger og kvindekrisecentre	Serviceovens §§ 109-110	443	345
7. Øvrige	SEL §§ 45, 84, 97-99, 102 og hjælpemidler og rådgivning	954	729
I alt		8.743	8.592

Kilde vedrørende udgiftsandel: Danmarks Statistik REGK53.

Note: Øvrige omfatter: Aflastning, kontaktperson- og ledsageordninger, hjælpemidler og rådgivning.

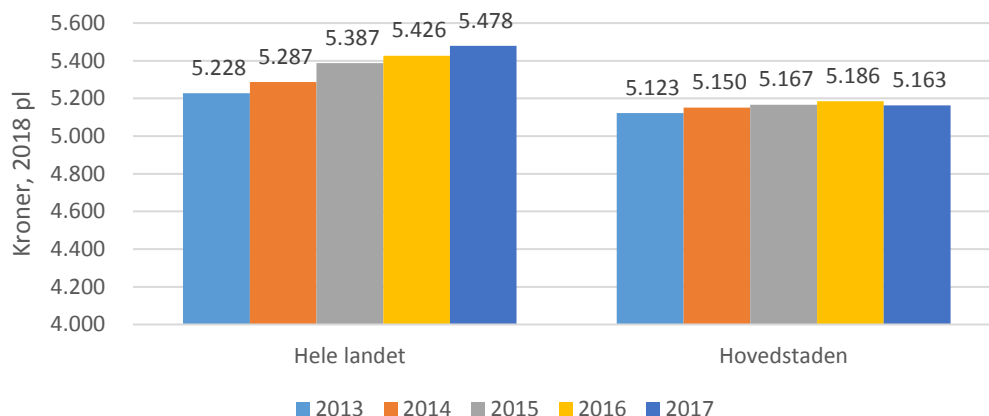
1. Som det fremgår af tabel 1 udgør midlertidige og længerevarende botilbud omkring halvdelen af udgifterne i hovedstadsregionen på det specialiserede voksenområde. Udgifterne i botilbud efter Servicelovens §§ 107 og 108 pr. indbygger er kr. 776 højere i hovedstaden end i landet som helhed.

En samlet opgørelse over udgifterne til botilbud, botilbudslignede tilbud⁴ viser, at udgiftsniveauet pr. indbygger er lavere i hovedstadsregionen end i landet som helhed. I opgørelsen fra 2013 til 2017, jf. diagram 7 ses der et fald i udgifterne i hovedstadsregionen fra 2016 til 2017.

Udgiftsudviklingen i botilbud og botilbudslignende tilbud fra 2013-2017 viser desuden, at udgifterne i hele landet er steget med 5 procent fra 2013 til 2017, mens de er steget med 1 procent i hovedstadsregionen.

I diagram 7 opgøres udgiftsudviklingen per 18-64 årig i botilbudslignende tilbud i henholdsvis hovedstaden og landet som helhed.

Diagram 7: Udgiftsudvikling per 18-64 årig i botilbud og botilbudslignende tilbud (SEL §§ 85, 107 og 108 2013-2017)

Kilde: Danmarks Statistik REGK53, FOLK1 samt egne beregninger.

Note: Nettodriftsudgifter i alt per indbygger i alderen 18-64 år.

2. Af tabel 1 fremgår det, at udgifter pr. indbygger på dagtilbudsområdet (Servicelovens §§ 103 og 104) er lidt højere i hovedstadsregionen end i landet som helhed.

3. Samtidig viser tabellen, at udgifter pr. indbygger til socialpædagogisk støtte er på kr. 2.128 i landet som helhed, mens det er på kr. 1.035 i hovedstadsregionen. Socialpædagogisk bistand efter Servicelovens § 85 kan både leveres i borgerens eget hjem og i tilbud oprettet efter Almenboliglovens § 105 stk. 2. I sidstnævnte er der tale om botilbudslignende tilbud, som også er omfattet af det takstbelagte område. Det er dog ikke muligt at opdele data fra Statistikbanken vedrørende § 85, som er anvendt til denne analyse, mellem ydelser i eget hjem og ydelser i botilbudslignende tilbud.

På området socialpædagogisk bistand efter § 85 ses det, at udgiftsniveauet per indbygger er betydeligt lavere i hovedstadsregionen end i landet som helhed. Kommunerne i hovedstadsregionen har i de senere år omlagt flere § 108 tilbud til § 105, stk. 2. med socialpædagogisk støtte efter § 85.

⁴ Servicelovens §§ 85, 95, 96, 101, 103, 104, 107, 108, 109, 110 (socialpædagogisk støtte, BPA, misbrugstilbud, dagtilbud, botilbud, krisecentre og herberger og øvrige) samt Sundhedslovens §§ 141 og 142 (misbrugstilbud).

4. Til misbrugsbehandlingstilbud efter Servicelovens § 101 og Sundhedslovens §§ 141 og 142 er udgifterne ca. en tredjedel højere i hovedstadsregionen end i landet som helhed. Det højere udgiftsniveau i hovedstadsregionen på misbrugsbehandlingsområdet kan bl.a. skyldes, at der er en højere andel af personer med behov for ydelser på dette område end i resten af landet.

6. Socialstyrelsens "Årsstatistik 2016 for kvinder og børn på krisecentre" viser, at belægningsprocenten for alle landets krisecentre i 2016 var 93 procent. Der kan ikke ses regionale data ud fra statistikken. Af årsstatistikken fra 2017 fremgår, at der på landsplan var 47 godkendte krisecentre med § 109-pladser og sammenlagt 463 pladser. Tilbudsportalen viser, at der i hovedstadsregionen i november 2018 er 19 krisecentre i hovedstadsregionen og sammenlagt 290 pladser. Tilsvarende viser Tilbudsportalen, at der er 30 herberger med § 110-pladser og sammenlagt 945 pladser.⁵

Tablet 2: Antal hjemløse per 1.000 indbyggere i de fem regioner. 2015-2017.

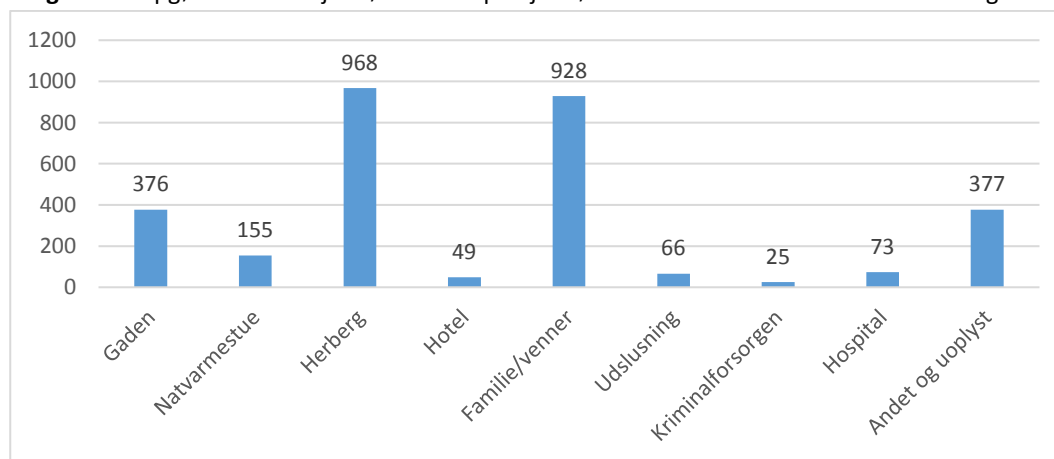
	Hovedstaden	Sjælland	Syddanmark	Midtjylland	Nordjylland
2015	1,7	0,8	0,7	1	0,6
2017	1,7	1	0,8	1,1	0,6

Kilde: Hjemløshed i Danmark 2017. National kortlægning (VIVE).

Note: Antallet af hjemløse er optalt i uge 6 i 2017 og er et øjebliksbillede af antallet.

Ifølge VIVEs opgørelse "Hjemløse i Danmark 2017. National kortlægning" var der i alt 1,7 hjemløse pr. indbygger i 2017, hvilket overstiger antallet af hjemløse pr. indbygger i de resterende regioner (tabel 2). Desuden viser en afdækning af herberger og kvindekrisecentre, at der er flere pladser i hovedstadsregionen end i landet som helhed, hvilket må betyde at efterspørgslen i hovedstadsregionen er større end i landet som helhed. Antallet af hjemløse fordelt på hjemløshedssituation i hovedstadsregionen viser, at størstedelen af de hjemløse opholder sig på herberger eller hos familie eller venner.

Diagram 8: Opgørelse over hjemløse fordelt på hjemløshedssituation i 2017 i hovedstadsregionen. Antal

Kilde: Hjemløshed i Danmark 2017. National kortlægning (VIVE).

Note: Antallet af hjemløse er optalt i uge 6 i 2017 og er et øjebliksbillede af antallet.

⁵ Udvikling i takster, pladser og gennemsnitlige opholdstider for §§ 109 og 110-tilbud i hovedstadsregionen

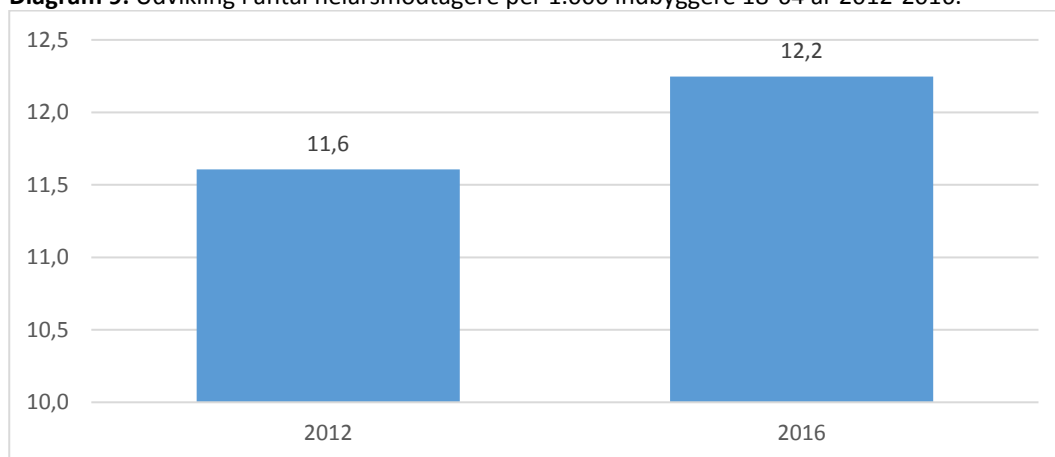

1.2.1 BALLERUP BENCHMARK

Siden 2008 har kommunerne i Region Hovedstaden haft mulighed for at deltage i en benchmark på psykiatri- og voksenhandikapområdet, den såkaldte Ballerup Benchmark.⁶

En sammenligning af kommunernes indberetninger til benchmarken i 2012 og 2016 viser, at det gennemsnitlige antal helårsmottagere per 1.000 indbyggere i botilbud efter Servicelovens §§ 107 og 108 og botilbudslignende tilbud efter Servicelovens § 85 er steget fra 11,6 til 12,2 modtagere pr. 1.000 indbyggere fra 2012 til 2016

Diagram 9: Udvikling i antal helårsmottagere per 1.000 indbyggere 18-64 år 2012-2016.

Kilde: Ballerup Benchmark 2012 og 2016 (beregnet)

Det kan ikke ses ud af opgørelsen fra Ballerup Benchmarken, om stigningen i andelen af helårsmottagere der modtager ydelser efter Servicelovens §§ 85, 107 og 108, skyldes en reel stigning inden for målgrupperne, eller om stigningen skal tilskrives en udvikling i serviceniveauer og visitationspraksis, der bevirker, at flere end tidligere bliver henvist.

1.3 UDVIKLING I DE KOMMUNALE UDGIFTER PÅ BØRNE- OG UNGEOMRÅDET

Hovedstadsregionens kommuner oplever i disse år et stigende pres på udgifterne på børne- og ungeområdet. Stigende diagnosticering af børn og unge med psykiske lidelser, herunder især børn med Autisme Spektrum Forstyrrelser og ADHD, medfører et øget antal børn og unge med behov for sociale ydelser. Samtidig opleves også en stigning inden for børn og unge med selvskadende adfærd, udadreagerende adfærd, spiseforstyrrelser, angst m.v.⁷

Kommunerne har i de senere år forsøgt at imødekomme denne udfordring ved ud fra faglige og økonomiske hensyn at omlægge indsatsene til børn og unge i retning af tidligere og mindre indgribende indsatser ud fra ønsket om at forebygge problemerne. Denne tendens ses også i udgiftsudviklingen, hvor udgifterne til forebyggelse udgør en stadig større andel af de samlede udgifter til forebyggelse og anbringelse.

I diagram 10 ses det, at udgifter per indbygger i alderen 0-17 år til anbringelser er faldet i hele landet såvel som i hovedstadsregionen i perioden 2013-2016. Der ses dog en mindre stigning fra 2016 til 2017. Faldet i hovedstadsregionen er større end faldet i landet som helhed. Faldet i udgifter til anbringelser kan dog ikke udligne den

⁶ Antal helårsmottagere er opgjøret per 1.000 indbyggere i alderen 18-64 år. Opgørelsen omfatter data fra alle 29 kommuner i hovedstadsregionen. For sammenlignelighedsskyld er dog kun inddraget de 26 kommuner, der tidligere har deltaget i opgørelsen.

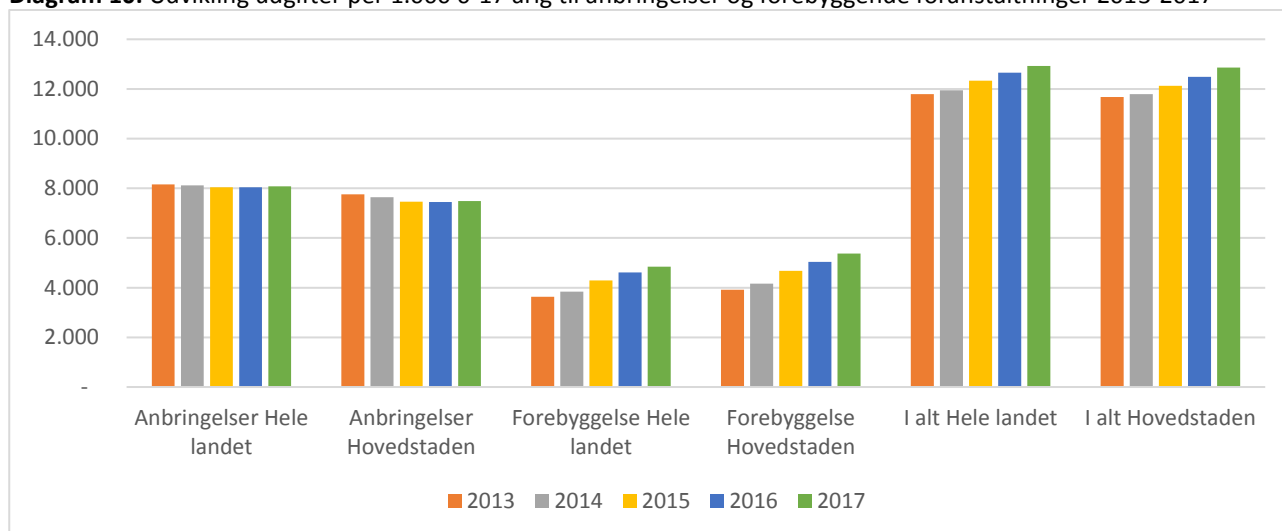
⁷ Kommunernes tilbagemeldinger ved 1:1-besøg gennemført i vinteren/foråret 2017/2018.

samtidige stigning i udgifter per indbygger til forebyggende foranstaltninger. Således er udgifter per indbygger samlet for forebyggende foranstaltninger og anbringelser steget både i hovedstadsregionen og i landet som helhed.

Kommunernes øgede anvendelse af forebyggende foranstaltninger har altså endnu ikke givet resultater i form af et tilsvarende fald i anvendelsen af anbringelser rent udgiftsmæssigt. Men investeringen i forebyggelse kan på længere sigt – ud over forbedringer i målgruppens livskvalitet – potentielt give besparelser på en bred palet af udgiftsområder og er ikke isoleret til børne- og ungeområdet. En vurdering af forebyggelsens samlede succes skal derfor ske på et bredere grundlag.

Diagram 10: Udvikling udgifter per 1.000 0-17 årig til anbringelser og forebyggende foranstaltninger 2013-2017

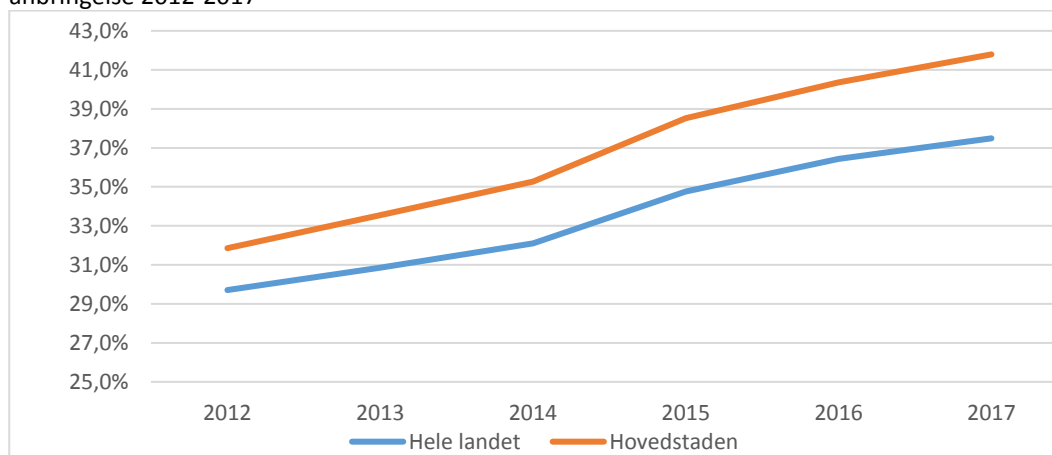

Kilde: Statistikbanken, nettoriftsudgifter i tusind kroner, 2017 p/l.

Note: Anbringelser er opgjort som funktion 5.28.20, 5.28.22 (fra 2016), 5.28.23 og 5.28.24. Forebyggende foranstaltninger opgjort som funktion 5.28.21.

I diagram 11 fremgår udviklingen i forebyggelsesandelen ud af samtlige udgifter til forebyggelse og anbringelse i henholdsvis landet som helhed og hovedstadsregionen. I 2012 udgjorde hovedstadsregionens kommuners udgifter til forebyggende foranstaltninger 32 procent af de samlede udgifter, hvilket var steget til 42 procent i 2017. På landsplan ses også en stigning i andelen af udgifter til forebyggelse. På landsplan har stigningen i andelen af udgifter til forebyggelse ændret sig fra 30 procent i 2012 til godt 37 procent i 2017.

Diagram 11: Udvikling i andel udgifter til forebyggende foranstaltninger ud af samtlige udgifter til forebyggelse og anbringelse 2012-2017

Kilde: Statistikbanken, kommunale nettodriftsudgifter, 2017 p/l.

Note: Anbringelse opgjort som funktion 5.28.20, 5.28.22, 5.28.23 og 5.28.24. Forebyggende foranstaltninger opgjort som funktion 5.28.21.

Der ses et fald i udgifterne til anbringelser, som følges af et fald i antallet af anbringelser, hvilket kan læses ud af Ankestyrelsens anbringelsesstatistik. Af tabel 3 fremgår det, at der både er sket et fald i landet som helhed og i hovedstadsregionen.

Tabel 3: Udvikling i antal anbringelse i 2013-2017

	2013	2014	2015	2016	2017
Hele landet	14.658	14.375	14.188	14.111	13.960
Hovedstadsregionen	3.503	3.453	3.397	3.452	3.390

Kilde: Ankestyrelsens anbringelsesstatistik, hentet via Statistikbanken, ANBAAR3.

BILAG OM METODE

I dette bilag gennemgås metoden anvendt i analysen af den kommunale udgiftsudvikling på det specialiserede socialområde.

UDGIFTSUDVIKLING PÅ DET SPECIALISEREDE SOCIALOMRÅDE

Analysen af udgiftsudviklingen på det specialiserede socialområde tager udgangspunkt i KL's opgørelse af udviklingen kommunernes regnskaber for perioden 2013-2017 fra oktober 2018.

Til opgørelse af udgiftsudviklingen er anvendt opgørelsen af de kommunale regnskaber for henholdsvis hele landet og Region Hovedstaden. Udgifterne er opgjort som nettodriftsudgifter i 2018-pl og -opgaveniveau. Der forekommer afrundingsafvigelser i opgørelsen af de samlede udgifter til det specialiserede socialområde.

Området for udsatte børn og unge er opgjort som summen af funktionerne 5.25.17 og 5.28.20-5.28.24 til og med 2015 og som funktionerne 5.28.20-5.28.25 i 2017. Området for voksne personer med handicap og udsatte er opgjort som summen af funktion 5.32.32, grp. 002 og 003, funktion 5.32.33, grp. 003 og 004, funktion 5.32.35, grp. 001-003, 008 og 091 og funktion 5.35.40-5.38.59.

Til denne opgørelse af udviklingen i budget og regnskab anvender KL en snæver definition til afgrænsning af voksenhandicapområdet. KL anvender også en bredere definition af voksenhandicapområdet, hvor beregningen af udgifter til voksenhandicapområdet på funktion 5.32.32-5.32.37, der omfatter udgifter til både ældre- og voksenhandicapområdet, er baseret på en fordeling ved brug af landsnøgler.

Funktion 5.32.32-5.32.37 omfatter udgifter til pleje og omsorg mv. af ældre og personer med handicap, forebyggende indsats for ældre og personer med handicap, plejehjem og beskyttede boliger, hjælpemidler, forbrugsgoder, boligindretning og befordring samt Plejevederlag og hjælp til sygeartikler og lignende ved pasning af døende i eget hjem.

Udfordringen ved at anvende landsnøgler på disse funktioner er, at de vil overestimere udgifterne til voksenspecialområdet i kommuner, der har et højt service- og udgiftsniveau på ældreområdet, mens den omvendt vil undervurdere udgiftsniveauet tilsvarende i kommuner, der har et lavt service- og udgiftsniveau. Derudover tager metoden ikke højde for, at kommunerne i de forskellige regioner konterer meget forskelligt på henholdsvis de funktioner, der vedrører ældreområdet og voksenspecialområdet. Det medfører, at metoden undervurderer det reelle udgiftsniveau i regioner og kommuner, der i vid udstrækning anvender ældrefunktioner til at registrere udgifter, der i praksis er knyttet til voksenspecialområdet.

I nærværende notat er anvendt KL's snævre definition. På denne måde sikres det, at det alene er de udgifter som entydigt er tilknyttet voksenhandicapområdet, som indgår i opgørelsen af udgiftsudviklingen. En tilsvarende snæver afgrænsning anvendes blandt andet i KORAS ECO-nøgletal.

Til opgørelsen af udgiftsudviklingen på det specialiserede voksenområde per indbygger i alderen 18-64 år er anvendt indbyggertal fra Danmarks Statistik per 1. januar i året.

De detaljerede opgørelser af udgiftsudviklingen på det specialiserede socialområde på henholdsvis voksenområdet og børne- og ungeområdet er foretaget på baggrund af data fra Danmarks Statistik (REGK53). Opgørelserne følger KL's definition på både børne- og ungeområdet og voksenområdet. Udgiftsudviklingen er opgjort som kommunernes nettodriftsudgifter på de udvalgte funktionsområder. Nettodriftsudgifterne er fremskrevet til 2018-priser ved hjælp af KL's pris- og lønfremskrivning.

Udgiftsudviklingen på det specialiserede voksenområde fordelt på paragrafområder er fordelt på funktionerne som fremgår af nedenstående tabel, som viser, hvilke funktioner og grupperinger der indgår i henholdsvis KL's opgørelser af den kommunale udgiftsudvikling på det specialiserede voksenområde, og hvilke funktioner og grupperinger, der er omfattet af det takstbelagte område.

Funktioner og grupperinger (paragraf)	Ydelse	KL afgrænsning	Takstbelagte område
5.32.32, grp. 002 og 003 (SEL § 95, 96)	Borgerstyret personlig assistance	x	
5.32.33, grp. 003 og 004 (SEL §§ 84, 85, 102)	Aflastning og socialpædagogisk bistand	x	(x)
5.38.42 (SEL §§ 109, 110)	Herberger og kvindekrisecentre	x	x
5.38.44 (SUL § 141)	Alkoholbehandling	x	x
5.38.45 (SEL § 101 og SUL § 142)	Stofmisbrugsbehandling	x	x
5.38.50 (SEL § 108)	Længevarende botilbud	x	x
5.38.52 (SEL § 107)	Midlertidige botilbud	x	x
5.38.53 (§§ 45, 97-99)	Kontaktperson- og ledsageordninger	x	
5.38.58 (§ 103)	Beskyttet beskæftigelse	x	x
5.38.59 (§ 104)	Samværs- og aktivitetstilbud	x	x
5.32.35, grp. 001-003, 008 og 091	Hjælpebidler	x	
5.35.40	Rådgivning	x	

Note: Funktion 5.32.33 grp. 004 (socialpædagogisk bistand efter § 85) indeholder både udgifter til borgere i egen bolig og i botilbudslignende tilbud (typisk efter almenboliglovens § 105, stk. 2). Botilbudslignende tilbud med § 85 støtte er omfattet af det takstbelagte område, mens § 85 støtte i egen bolig ikke er.

Opgørelserne af udgifterne på de takstbelagte områder omfatter både udgifter til takstbelagte tilbud samt udgifter til lokale, kommunale tilbud og private tilbud.

Opgørelse af antal helårsmodtagere

Antallet af helårsmodtagere per 1.000 indbyggere i botilbud og botilbudslignende tilbud (§§ 85, 107 og 108) i Ballerup Benchmark er opgjort på baggrund af manuelle optællinger i kommunerne og indeholder dermed den indbyggede usikkerhed forbundet hermed. Opgørelsen omfatter data fra 26 ud af 29 kommuner i hovedstadsregionen for at sikre sammenligning over år. Servicelovens § 85 indeholder kun socialpædagogisk bistand til borgere i botilbudslignende tilbud.